

Anders Samuelsen (RV):

Hvis der sker en arbejdsulykke på en virksomhed og både arbejderen og den maskine, han står ved, kommer til skade, så betaler arbejdsgiveren for reparationen af maskinen, mens skatteyderne i princippet betaler hovedparten af, hvad det koster at bringe arbejderen tilbage til en ny tilværelse.

Det er ikke alene dyrt menneskeligt, men det er også dyrt økonomisk. Det koster samfundet i omegnen af 20 mia. kr. om året. Det skyldes, at erstatningen fra arbejdsgiverens forsikringselskab ikke dækker det offentliges udgifter til hospitalsindlæggelser, genoptræning, revalideringsudgifter, efteruddannelse og i værste tilfælde en eventuel tildeling af en førtidspension.

I de sidste 28 år har man med passende mellemrum haft forslag fremme om at sende nogle af disse skadesomkostninger tilbage til virksomhederne ved hjælp af en arbejdsmiljøafgift. Begrundelsen er, at det dels vil motivere virksomhederne til at gøre mere ved deres arbejdsmiljø, dels vil lette byrden for de offentlige kasser.

Det Radikale Venstre har altid været tilhænger af, at forureneren skal betale. Dette princip er da også i en vis udstrækning blevet gennemført i det ydre miljø, men arbejdsmiljøet har hidtil haltet bagefter. Nu er det så lykkedes at nå frem til et kompromis, en aftale mellem en række partier om at indføre dette banebrydende princip, altså en arbejdsmiljøafgift.

Det Radikale Venstres idealmodel, kan man sige, ville bestå i at dele virksomheden op i tre grupper: de gode, de knap så gode, og de dårlige, og så uddele afgifter i forhold til det. Den model, som man har fundet frem til her, imødekommer faktisk i meget stor udstrækning den idealmodel, nemlig ved at man uddeler en afgift til alle baseret på antal medarbejdere og baseret på antal arbejdsskader, og så får virksomheden en mulighed for at certificere sig til at slippe ud af afgiften. Det er alt i alt en god løsning. Det er helt klart en løsning, som er et skridt i den rigtige retning.

Man kan på baggrund af de kommentarer, der har været indtil nu, primært frygte, at afgiften er for lille og dermed ikke virker motiverende nok, men hvis det er tilfældet, så må vi jo tage det op og se på det, hvis De Konservative og Venstre har ret i det synspunkt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg kan oplyse, at der ikke bliver holdt frokost-pause. Til gengæld vil der om en halv times tid blive stillet sandwich frem inde ved siden af.

Og så går vi videre i ordførerrækken.

Jette Gottlieb (EL):

Forslaget er jo som bekendt en del af en samlet arbejdsmiljøpakke, der skulle skabe et incitament til en bedre indsats for arbejdsmiljøet. Og det gælder også den her del af aftalen, som drejer sig om den generelle arbejdsgiverafgift.

Vi mener, at det er en grundlæggende sund tanke, at arbejdsgiverne kommer til at betale en større del af udgifterne til arbejdsmiljøarbejdet, så længe de ikke har orden i arbejdsmiljøet. Men jeg vil da godt supplere debatten med et par nye elementer. Jeg nærer nemlig ikke nogen blind tillid til, at arbejdsgiverafgiften i sig selv vil betyde afgørende fremskridt i forhold til målsætningen om et sundt og sikkert arbejdsmiljø.

Når vi ser på den del af afgiften, der er baseret på godtgørelser og erstatninger tilkendt af Arbejdsskadestyrelsen, så vil jeg påpege, at der kun er tale om delvis afdækning af de reelle arbejdsmiljøproblemer på den enkelte virksomhed og inden for de forskellige brancher.

Det er jo desværre et faktum, at en række forhold som f.eks. ensidigt, gentaget arbejde, tunge løft og det psykiske arbejdsmiljø får en stadig større, og vi må sige negativ betydning for nedslidningen af ansatte på danske arbejdspladser. Samtidig kan man se, at sådan nogle problemer er særlig udtalte inden for de områder, der kan betegnes som typiske kvindefag.

I forhold til arbejdsgiverafgiften er det interessant, at de nedslidningsskader kun sjældent fører til godtgørelse eller erstatning som følge af arbejdsskadelovgivning. Derfor betragter jeg det som endog meget vigtigt, at vi får tilpasset arbejdsskadeloven til de faktiske forhold, om ikke i metalindustrien så i plejesektoren. Det er også relevant, hvis vi skal sikre sammenhæng mellem arbejdsgiverafgiften og arbejdsmiljøforholdene på virksomhederne. Så selve forholdet om arbejdsskadelovgivning er et udestående spørgsmål.

Det andet forhold, som jeg vil følge nøje i forlængelse af vedtagelse af loven, er, om der vil være tale om negative konsekvenser for anmeldelsesvilligheden med ulykker og skader. Vi ved jo, at det i forvejen ikke er mere end ca. halvdelen af arbejdsulykkerne, der anmeldes, og det betyder, at den officielle statistik ikke giver